

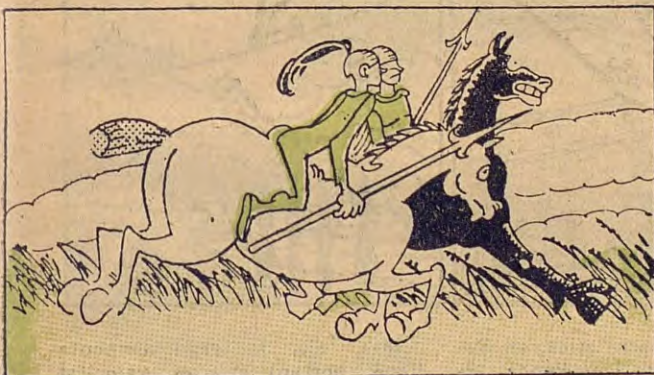
VIROLET

El rei flac de memòria

Un jorn, el rei Pep IV, de Camandulància, va veure's obligat a exclamar: «Vatua en Nofrel M'han ben robat!»

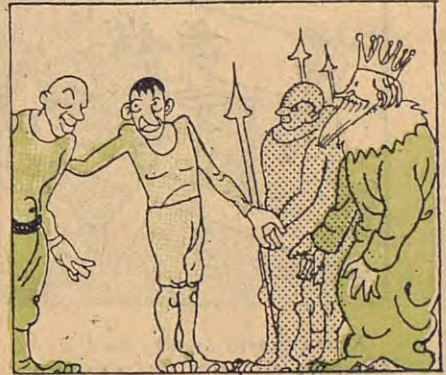
Tot seguit es féu un pregó, promentent a qui trobés i presentés al lladre, la suma, gens despreciable, de cent mil escuts en or.

No cal dir que un gran nombre de guerrers feren els «impossibles» per a caçar al desaprensiu lladre, més tot fou en debades.

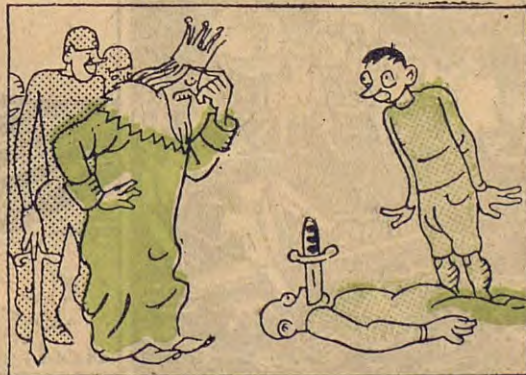
En Llonsa i en Menja-ferro van tenir una gran idea.

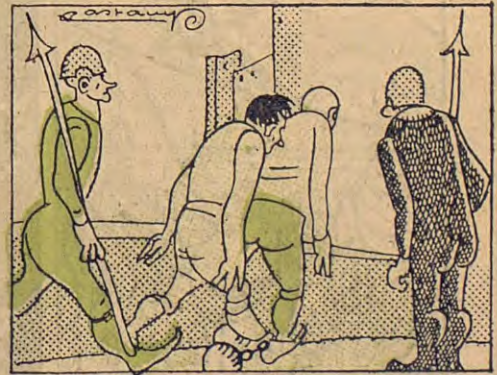
Es presentaren davant del rei i en Llonsa digué que en Menja-ferro era el lladre i que ell venia per la recompensa.

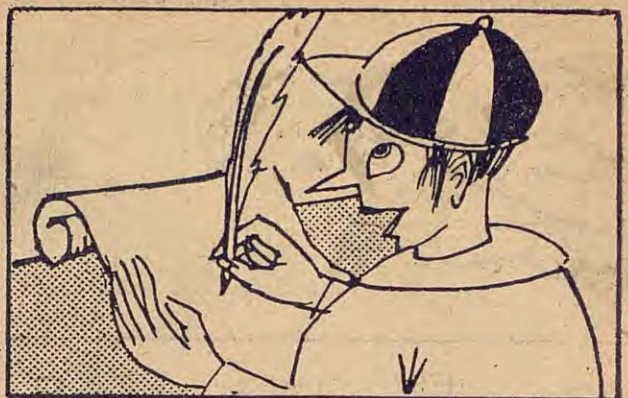
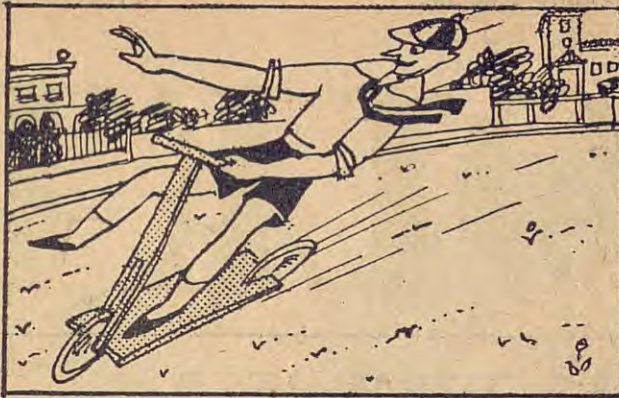
I per a donar fe, va clavar una espasa en la gorja del seu company qui va fer la comèdia que es moria.

De sobte, el rei exclamà: «Diable! Ara em recordo que a la caixa no hi tenia res i que vaig ésser jo mateix qui la va deixar oberta.

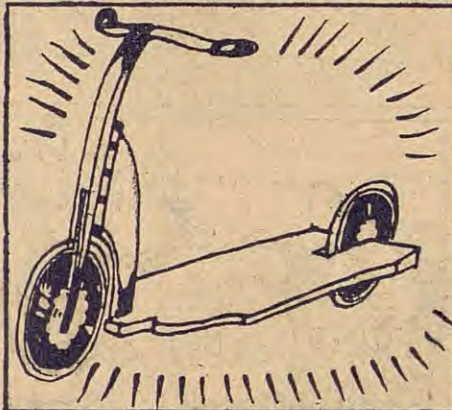

En Llonsa i en Menja-ferro varen ésser empresonats per embustersos. Més podeu estar ben segurs que eren dues peces perilloses!

En Rafelet era un «virtuós» de la «patinette». Es té, emperò, de fer remarcar que hi anava tot el sant dia. Es pot dir que no feia altra cosa.

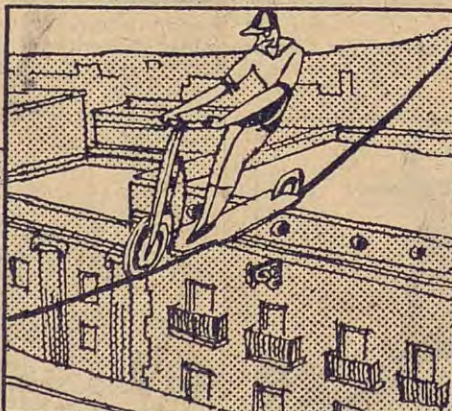
Pels voltants de la diada dels Reis escrigué la seva carta, recalcant ben bé les particularitats de la nova «patinette» que desitjava.

De nit no somniava en res més que en la famosíssima joguina i en les corredisses que hi faria.

I un bell dia, oh delcicial, la «patinette» aparegué tota resplendent, formosa, impecable.

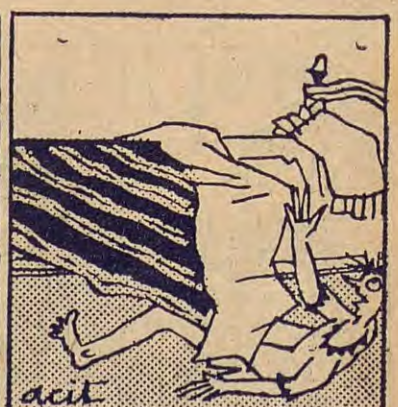
Però, en anar-la a agafar, en Rafelet oí uns crits i un xibarrí desusats en el terrat de casa seva.

A tota pressa se n'hi pujà i veié que eren els veïns que s'exclamaven perquè un homenet, després de robar-els-hi la roba, fugia penjat del fil del telèfon.

Sense pensar-s'hi gens ni mica, en Rafelet agafà la «patinette» i es llençà, ardit, pel mateix camí que havia pres el lladregot.

Mes, ail, la gran empenta l'anà portant a gran velocitat lluny, ben lluny, travessant rius i prats i ciutats i muntanyes...

...passant d'un país a l'altre en la més terrible de les carreres. Tot d'una començà a fer-se fosc i quan ja era negra nit...

...el mateix pànic li féu perdre l'equilibri i es trobà davant dels mateixos Reis en persona que se'l miraven fixament.

Sort que al caure es trobà a sota el llit. Tot allò que semblava viscut, era sols una ficció. Tot havia estat un somni!

EL RETRAT

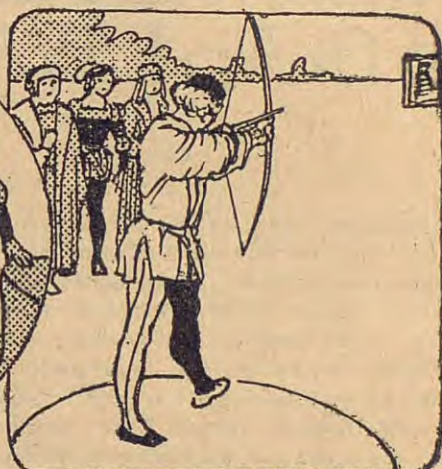
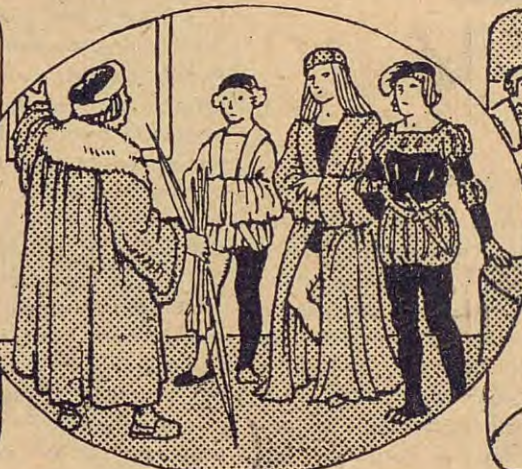
Història que sembla conte

Fa uns quants centenars d'anys vivia a Itàlia un opulent negociant, enriquit en el comerç de sedes i tapisseries de l'Orient. Era home bo i caritatiu, però extremadament retret. Aixís és que quan, a causa de l'edat, va retirar-se dels negocis, poques persones podien dir que el coneixien i tractaven, i cap íntimament. Se sabia, no obstant, que tenia un fill que feia molts anys residia a l'estranger i del qual poques i esclarissades notícies tenia el seu pare, a causa de la dificultat de comunicacions que hi havia en aquell temps.

Un dia, el bon vellet va caure malalt, va empitjorar i, finalment, va conèixer que era arribada la seva última hora. Va dictar testament deixant al seu fill tota la fortuna...

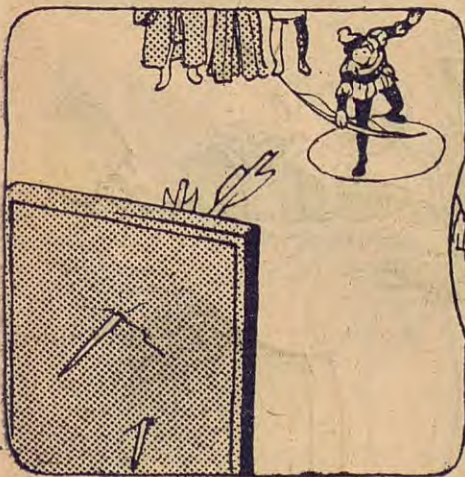
...va encarregar al notari que el busqués, perquè ell no sabia a punt fixo on aleshores es trobava i finà sense tenir el consol de veure'l per última vegada.

El notari va anar al país que li indicà el finat, i féu fer una crida a les principals viles i ciutats per tal d'avisar al fill. Però el bon senyor no contava amb una cosa...

...i és que en lloc d'un, es presentaren tres joves, assegurant cada un d'ells que era el veritable hereu del ric comerciant. Què fer? A quin dels tres donar la preferència? El notari tingué una idea.

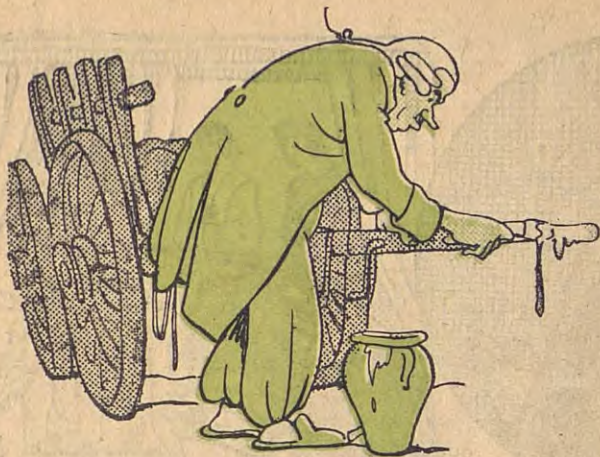
Agafà un retrat del difunt, hi marcà una creu a sobre el cor, i entregant a cada un dels joves una fletxa i un arc, els digué:— El de vosaltres que encertarà aquesta creu, serà considerat com el lligítim possessor de l'herència.

Tirà el primer i s'aproximà bastant a la creu; tirà el segon i encara s'hi acostà més. Però quan li tocà el torn al tercer succeí una cosa inesperada.

Mentre apuntava va esgrogueir-se, les mans varen tremolar-l'hi i finalment, llensant al lluny l'arc i la fletxa, va exclamar:— No puc disparar! Prefereixo mil voltes perdre l'herència que tirar contra la imatge del meu pare!

Aleshores el notari, emocionat, digué:—Noble jove, tu ets el veritable hereu. Perquè mal sia en imatge, un bon fill no pot traspassar mai el cor del seu pare ni inferir-li el més mínim greuge.

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA BLAVA

(Conclusió)

Volguent caçar un ós que durant varies nits s'havia atrevit a fer una visita d'inspecció—segurament per a fer-la més profitosa en una ocasió propera,—vàreig untar de mel tota la barra o llança de la carreta i em posí a l'aguait. No tardà en arribar l'ós de què us he parlat—una bèstia en veritat enorme—i atret per la forta olor de la mel, s'acostà apressadament i es posà a llepar amb avidesa l'extrem de la llança untada. Tant i tant de gust devia trobar-hi, que acabà per introduir-se-la tota en la gorja, en l'estómac i més avall encara. Quan ja estigué ben passada, tement que un cop cansat intentés la retirada, vàreig clavar un gran tascó en el forat que hi havia en la punta de la barra i me'n vàreig anar per a tornar al matí següent.

Quan hi vàreig arribar de nou, vegí una gran massa de gent que semblava tota enriolada comentant quelcom d'ex-

cepcional. Vàreig acostar-m'hi amb certa temença i poguí veure que el soldà es feia allò que es diu un tip de riure i—com s'acostuma en l'etiqueta palatina—els seus acompanyants l'acompanyaven de bon grat en aquella joia veritablement inacostumada. El monarca preguntà qui era l'autor d'aquella enginyosa cacera i jo em creguí obligat a declarar-me'n.

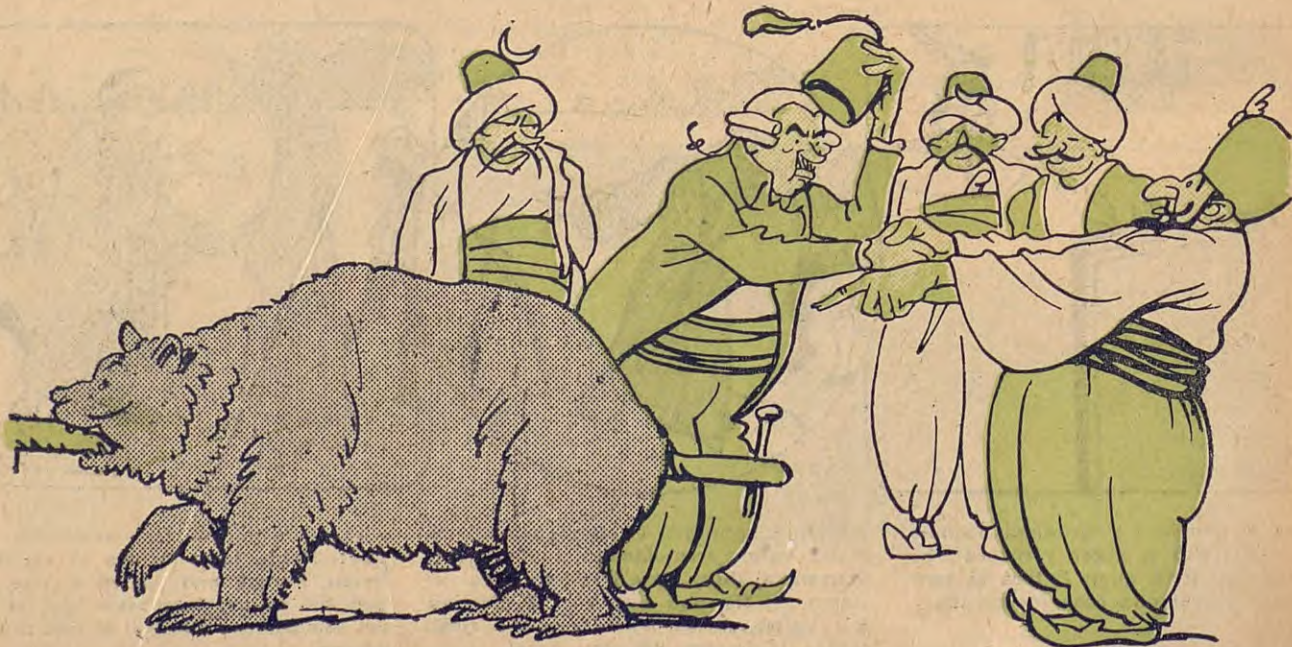
—Molt bé; veig que sou un home d'enginy—em digué el gran turc—i no està bé que una persona aixís ocupi un càrrec tan modest. Des d'avui, millor dit, des d'ara, sou un dels criats al meu immediat servei.

Per tot un noble cavaller com jo, potser era més denigrant aquesta distinció que la tasca que fins aleshores m'havia tocat complir, però cal pensar que aquest nou ofici em representava una millor existència, una menor responsabilitat i qui sap si també la possibilitat de cercar un mitjà per a la meua fugida. Aixís fou que vàreig cuidar-me de dissimular la contrarietat que em causava tenir d'ésser criad d'un enemic, i, pel contrari, tinguí bona cura de fer una gran reverència com si amb ella volgués remerciar la gràcia (?) que se m'acabava de concedir.

La veritat, no podia pas queixar-me del nou càrrec. Se'm va destinar a lacai o sigui com ajudant del cotxer major, i la feina era tan poca i tan descansada, que no tenia altre motiu per planye'm, més que de l'excessiva inactivitat. Tan sols de tard en tard, quan el soldà—que anava millor muntat a cavall—decidia fer alguna excursió en cotxe, em tocava ocupar el meu lloc humil. De totes maneres, és ben veritat que el qui val, pot un dia demostrar-ho, i a mi em va arribar també l'ocasió. Fou aquesta en un jorn que, havent-se entretingut un xic massa el gran turc en una estada en un palau llunyà, ordenà al cotxer que apressés als cavalls per tal d'arribar promptament a la ciutat. No cal pas dir que, atiat continuament, les bèsties magnífiques volaven més que corrien. Tant i tant escapades anaven, que per fi es varen desbocar. El cotxer, malgrat la seva habilitat, no podia pas aturar-les. Prou estirava les regnes amb tota la força, mes endebades. Per comble de la dissort, les corretges es trencaren pel bell mig i els cavalls quedaren sense comandament possible. El soldà, pàlid com la mort, que veia ja aprop, s'arrencava els cabells, desesperat, i el cotxer cercava el punyal per a castigar-se a si mateix.

—Espereu-vos—vàreig dir-l'hi.—Jo us salvaré.

I, ràpidament, vàreig saltar sobre un cavall i arrossegant-me pel seu cos, vàreig arribar fins a la punta de la llança del

carruatge. Aleshores vàreig agafar el tros de regnes que penjaven del morro de les bèsties i donant-els-hi una volta per sobre dels narius, vàreig lograr en pocs moments dominar-les a poca distància d'un cingle espadat que ens hauria engolit.

Aquesta gesta em va fer quanyar la simpatia del soldà, el qual em declarà que si no hagués sigut que anaven a fer les paus amb els russos, em deixaria immediatament en llibertat. Preferia, n'obstant, esperar que l'armistici fos establert oficialment i mentrestant m'autoritzava per a què em comportés en el palau com qualsevol dels seus més distingits oficials. Jo, però, vàreig volguer seguir en el meu empleu, per l'orgullet de no tenir de deure cap especial mercè a qui era enemic dels meus amics.

I aquesta meva toçuderia fou motiu per a què rendí un nou servei al gran senyor dels turcs. Anàvem un dia en el mateix carruatge de l'aventura que acabo d'explicar per un camí justet que s'obria en un flanc de la muntanya i que estava tallat de l'altre cantó fins a un desnivell d'uns deu metres d'alçada. Allixonat pel desagradable incident que tans mals resultats podia haver tingut, i també forçat

per la mena de ruta un bon xic estreta i perillosa, el cotxer menava els cavalls a un trot molt prudent. Això fou una gran sort, car, en tornar una recolzada, veiérem la carretera interceptada per una gran pedrassa que havia caigut de la muntanya. Era impossible girar i més encara anar enrera i no hi havia tampoc manera d'apartar aquella monumental roca que s'havia enfonzat a terra amb la força de la caiguda. Veient que el soldà estava veritablement contrariat, jo li vàreig assegurar que el treuria de l'amoïno si m'autoritzava a fer el què em semblés. No cal dir que va donar-me permís per a fer ço que em vingués de gust amb tal que trobés una solució a l'incident. Aquesta fou assolida amb la rapidesa que em caracteritza. En primer lloc, vàreig desenganxar els cavalls i, prenent-ne un sota cada braç, vàreig saltar al marge inferior, recorreguí la distància que calia per a passar a l'indret de la roca i fent un nou salt poguí deixar les bèsties en la carretera. Per semblant procediment vàreig conduir el carruatge: vàreig carregar-me'l a l'esquena—soldà i cotxer inclús—i amb els mateixos respectables salts poguí plaçar el cotxe allà on esperaven els cavalls que, enganxats de nou, reempren-gueren el seu trot prudent, amb gran satisfacció del quefe de tots els turcs.

* * *

En aquest punt, acaba la primera part de les extraordinàries «Aventures del Baró de Bola-blava». Encara que dignes totes d'ésser conegudes, suspenem per algun temps la seva publicació per a donar més varietat a les obres de veritable mèrit que hem publicat i que seguirem publicant si el favor dels nostres llegidors no ens manca com fins avui. Des del número vinent—amb el qual comencem el segon any de VIROLET—anirem inserint diverses històries de caràcter sentimental, patriòtic i de gestes famoses, que cridaran segurament l'atenció.

Més endavant, si a Déu plau, donarem la segona part d'aquestes sorprenents «Aventures del Baró de Bola-blava», la qual és, potser, encara més interessant que la que acabem de servir amb l'aplaudiment unànim del nostre públic. Mes amb la lectura acostuma a succeir com amb els bons plats: un home se'ls menjaria a crema-dents, però per a què s'hi trobi més gust i es paieixin millor, és necessari alternar-los.

Aixís ens proposem fer-ho.

L A G O R R A P E L U D A

Una gorra peluda compra el rodamón, per lluï.

Després, en una tabernota, es beu sengles gots de vi.

Resultat: que bo i fent tintines, emprèn la ruta de nou.

El temps fa un canvi tot de sobte i amb una gran força plou.

Al seu pas troba una pallissa que el pot molt bé aixoplugar.

Allí un bon jaç ell es prepara per deixà el mal temps passar.

Mentre dorm amb gran confiança els ànecs fan molt burgit.

El pagès, que ha sentit la fressa, va a veure què ha succeït.

Com que aquella gorra peluda li ha semblat un erissó,

busca l'escopeta, apunta i... brrrum!, la gran detonació!!

Despertat del surt, el rodamón la gorra pren per fugir.

i exclama a l'empendre la ruta: —No crec poguer-la sorgir!—

Redolins incomplets

L' AVENTURA DE D. JOSEP SIRERA.—I

Ai senyó Josep Sirera

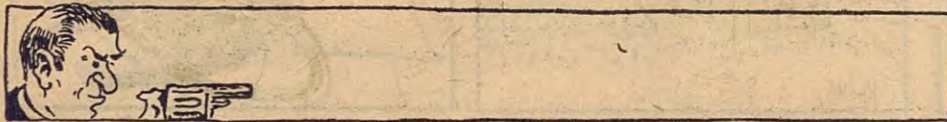
Per atrapa la eartera

en trobà una cantonada

SUICIDI ORIGINAL

ENTRETENIMENT

Aquest senyor està avorrit del món, i ha resolt suicidar-se.

Quan anava a fer-ho, li manca el valor d'encarar-se l'arma.

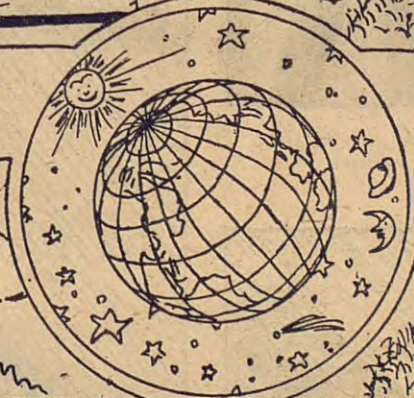
S'entorna a casa, i es posà a estudiar la manera de suicidar-se sense emoció.

Ja ha trobat la solució: Com que la terra és rodona, s'enfila dalt d'una muntanya, i dispara un tret...

...i espera tranquil·lament.

La bala volta tot el món i la mort li arriba pel darrera, sense que se'n dongui compte.

Resseguir correlativament els números, amb llapis o ploma.

Aquest senyor porta tres coses al revés. Quines són?

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT...
Laberinte: Jugador número 3.
Entretenment: Un peix espasa.

—A vestè ce que li convé, és fer molta gimnàsia.

—No facis masses cabrioles; de vegades, la gimnàsia en lloc de fer bé fa mal.

—Aii! Aii! Uii!

—Potser si que fa mal de vegades la gimnàsia!

(De «Le Petit Illustrés»)

Gran concurs d'histories!

VALUOSÍSSIMS PREMIS!
ÉXIT! ÉXIT! ÉXIT!

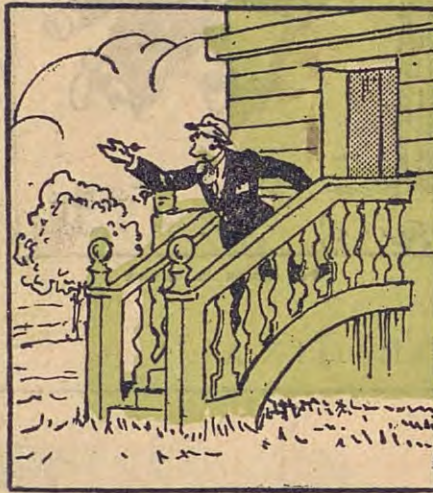
Rebem una pluja d'originals!

(Vegin-se les condicions en el número passat)

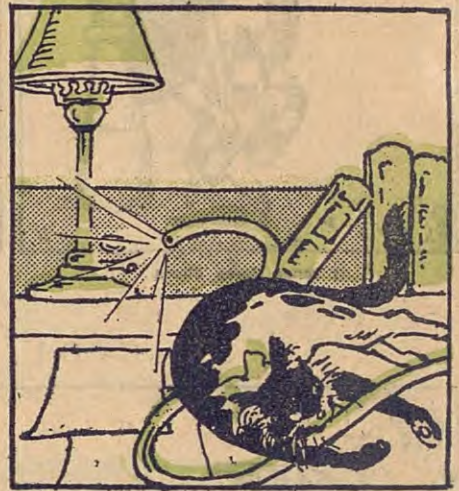
ELS EFECTES DEL GAS

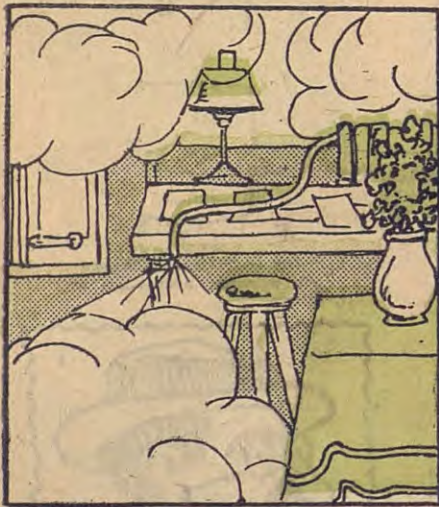
Encara és tant dematí que amb el llum té de llegir.

Però aixís que surt el sol, se'n va un xic a donà el vol.

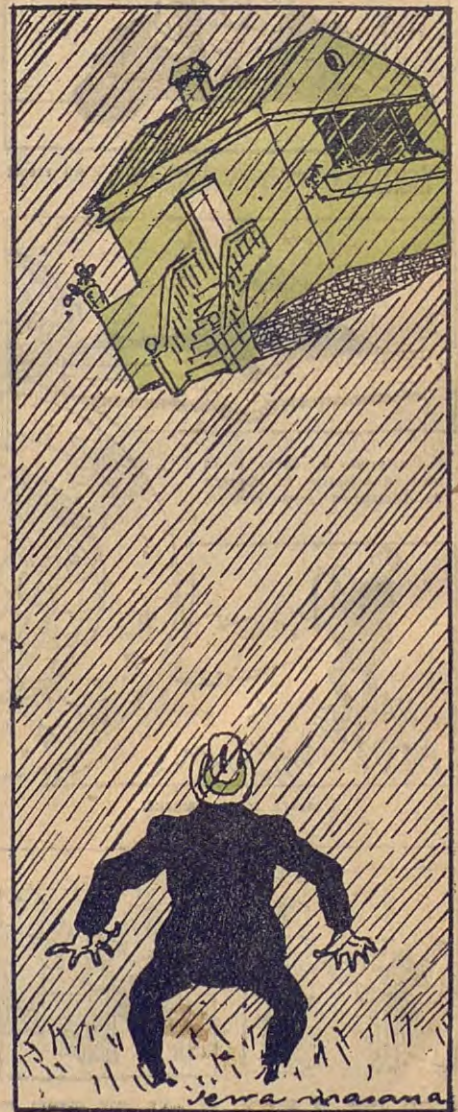
El gat, que no sap què fà, treu la goma del quinqué.

Es clar, el gas va sortint i la casa se'n va omplint.

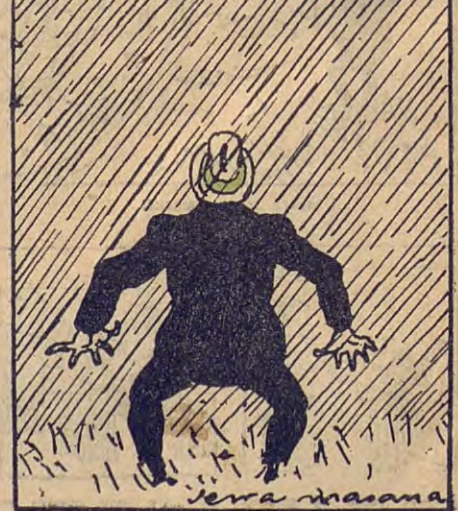
—Ja hem caminat un xiquet; tornem-se'n poc a poquet.

Val més que apretis el pas, perquè, sinó, et mullaràs.

Noi, com apreta el ruixat! Sort que ara ja he arribat.—

Però, amb el gas, l'«aerostat» (vull dir la casa) ha volat.

Res Mo /44 (Fol
Reg. 4148
Col. A.XVIII P2